

[Poul Clausen.]

på dette område, må vi vende os imod. Jeg gør forøvrigt i denne forbindelse opmærksom på, at der vist må foreligge en mangel ved forslaget's affattelse, idet det må forekomme mig at være en bestemt forudsætning, at de afløste apoteker, der ikke betaler omsætningsafgift, skal have adkomst til at fradrage deres amortisationsydelse, før den afgiftspligtige indkomst fremkommer. Det er højst sandsynligt, at der selv med den forelagte affattelse af forslaget og i forbindelse med den række beføjelser, som apotekerlovens øvrige bestemmelser udstyrer administrationen med, eksisterer mulighed for, at den nævnte selvfølgelig fremgangsmåde kan anvendes, men det forekommer mig, at når der indføres en gennemgribende nyordning, som borteskamoterer fradragsretten for en del af afgiftens vedkommende, bør man i hvert fald i lighed med, hvad der er tilfældet med omsætningsafgiften, udtrykkeligt fastslå i selve loven, at amortisationsydelsen, der på en måde svarer til omsætningsafgiften, kan fradrages.

Skalaen for nettoafgiften kan for en overfladisk betragtning se ud som en lempelse af de gældende regler. Det samtidigt foreslåede bortfald af fradragsretten gør det imidlertid til en fiktion. Tværtimod betyder disse forhold i sammenhæng en væsentlig skærpelse af skalaen, hvilket ses, når den nye skala omregnes til den i den gamle lov anvendte skalatype. Foretager man en sådan omregning, kommer man i visse tilfælde op på en slutkvota på 100 pct. af alle indtægter over 26 150 kr.

Dette betyder imidlertid ikke, således som jeg ved, at det er opfattet af enkelte, at ingen indkomst i fremtiden kan overstige dette beløb. Men skærpelsen karakteriseres måske bedre ved en omregning af den gamle skala til den nye. Man kommer derved til det resultat, at den gamle skala med fradragsretten i behold ender i en højeste kvota på 33,775 pct. mod den nyes 50 pct.

Jeg skal ikke komme ind på mere indgående drøftelser heraf, idet jeg som nævnt i det hele må modsætte mig, at fradragsretten bortfalder. Kun vil jeg i denne forbindelse tilføje, at afgiftsstigningen for de større indkomster forekommer mig at være meget betydelig og, hvad der er mere bemærkelsesværdigt, at en sådan merafgift er aldeles unødvendig for at sikre apotekerfonden de midler, som den kan forventes at have behov for. Det er forøvrigt ejendommeligt, at der hverken i bemærkningerne til lovforslaget eller i den ledsagende kommissionsindstilling forekommer en angivelse

af det provenu, som efter forslaget tilfalder apotekerfonden. Apotekernes samlede indkomst antages at ville falde med ca. 100 000 kr. om året, og man må herefter vel antage, at apotekerfondens indtægter vil blive forøget med et lignende beløb. Det kunne imidlertid være ret interessant at erholde oplyst, hvorledes dette resultat fremkommer på grundlag af de forskellige manipulationer: tilskuddenes forhøjelse, afgiftslempelsen for apotekerne af mellemstørrelse, nedsettelsen af omsætningsafgiften, og endelig modposten, afgiftsforhøjelsen for de store apoteker. Denne kan jo ikke være helt ubetydelig, når den, som det synes, skal rumme alt det andet plus 100 000 kr. i ekstra provenu til apotekerfonden.

Ved det foreliggende forslags § 3 ændres omsætningsafgiften således, at den fremtidig foreslås udskrevet med 6 pct. af den del af omsætningen, der overstiger 150 000 kr. Her har vi det hellige tal igen. Jeg skal ikke lægge skjul på, at det har skuffet mig meget, at kommissionen ikke har formået at arbejde sig frem til et forslag til denne afgifts afskaffelse, så meget mere som det hidtil har været min opfattelse, at det forlængst var erkendt, også af apotekerfondens folk, at dette er en irrationel og urimelig afgiftsform. Det foreliggende forslag betyder en lempelse, men den skarpe grænsedragning forøger efter min opfattelse det irrationelle moment, og jeg ville for min del være sindet at foreslå en betydelig lempeligere overgang, således at man nåede de foreslåede 6 pct. f. eks. i 3 tempi, selv på bekostning af, at man startede ved f. eks. 120 000 kr.s omsætning i stedet for ved 150 000 kr.

Om forslaget's § 4, der også indfører en ny praksis, skal jeg bemærke følgende.

Teoretisk er det en fordel, at man vil overgå til at beregne afgiften af det løbende års indtægt, men i praksis vil ændringen i den foreslåede form betyde uhyre lidt. Den provisoriske afgift skal vedblivende beregnes på basis af foregående års tal, og i år, hvor disse svinger stærkt, vil resultatet blive, enten at man i et fremgangsår betaler en forholdsvis lille provisorisk afgift og derefter får en stor og smertefuld til lægsregning, når året er omme, eller at man i et nedgangsår slæber rundt med en stor og tyngende provisorisk afgift og senere får en godtgørelse. Jeg kan naturligvis godt se, at skattemæssigt kan det være af betydning, at svingninger i indtægter i nogen grad udlines, men jeg tror værdien heraf i nogen grad overdrives, og med hensyn til afgiftsydelsen er bestemmelsen af minimal in-